

Arrest

nr. 153 854 van 2 oktober 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 1 juli 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 2 juni 2015 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 augustus 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 september 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. WAERENBURGH, die loco advocaat J. BAELDE verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 5 augustus 2014 dient de verzoekende partij een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van bloedverwante in neergaande lijn.

1.2. Op 6 november 2014 neemt de burgemeester van Brugge een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

1.3. Op 5 december 2014 dient de verzoekende partij een tweede aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van bloedverwante in neergaande lijn.

1.4. Op 2 juni 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing die gemotiveerd wordt als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 3.12.2014 werd ingediend door:

(...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

De bepalingen van artikel 40ter zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft: 'de familieleden vermeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 1 ° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;...

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de wet van 15.12.1980 stelt dat als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 'de bloedverwanten in neergaande lijn (...) beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn (...)'

Om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine.

Er worden volgende bewijzen voorgelegd:

- bewijzen van geldtransfers van de referentiepersoon naar betrokkene dd. 11.08.2009; 07.01.2010; 11.03.2010; 18.05.2010; 03.08.2010; 02.03.2012; 03.09.2013 en 24.02.2014: uit deze documenten blijkt dat de referentiepersoon de voorbije jaren sporadisch, geld opstuurde naar betrokkene. Slechts 8 geldstortingen in de afgelopen 5 jaar zijn onvoldoende om aanvaard te worden als afdoende bewijs dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging financieel ten laste was van de referentiepersoon.

- verklaring vanwege de moeder van betrokkene waarin zij stelt dat betrokkene geen roerende of onroerende activa en geen eigendommen heeft in Pakistan. Echter, gezien een verklaring op eer niet op zijn feitelijkheid en waarachtigheid kan getoetst worden, kan deze niet in overweging genomen worden als afdoende bewijs van onvermogen van betrokkene.

Het gegeven dat betrokkene de voorbije jaren af en toe een bedrag ontving vanwege de referentiepersoon, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat hij niet afdoende aantoonde reeds in het land van origine of herkomst financieel ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon. Bovendien heeft hij niet afdoende aangetoond effectief onvermogen te zijn, integendeel: uit bijkomende gegevens van het administratieve dossier blijkt dat betrokkene reeds geruime tijd zelf tewerkgesteld is. Hij beschikt bijgevolg zelf over een inkomen. Er kan dus bezwaarlijk gesteld worden dat hij effectief financieel ten laste was of is van de referentiepersoon.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het Al van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis: artikel 7, §1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken."

2. Over de rechtspleging

2.1. Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van de verzoekende partij te leggen.

2.2. De verzoekende partij heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij geen synthesesmemorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 40*bis* van de vreemdelingenwet *iuncto* de materiële motiveringsplicht en het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

De verzoekende partij wenst vooreerst te benadrukken dat de afstammingsband tussen haar en haar vader niet betwist wordt, dat het twistpunt enkel en alleen het gegeven inzake 'ten laste zijn' is, dat zij niet afdoende zou hebben bewezen financieel zonder enige middelen te zijn en volkomen afhankelijk te zijn van haar Belgische vader bij wie zij sinds september 2014 inwoont, dat dit niet correct is. Na een theoretische uiteenzetting over de bevoegdheid van de Raad als annulatierechter en over het zorgvuldigheidsbeginsel en het citeren van de motieven van de bestreden beslissing, argumenteert de verzoekende partij dat het niet correct is dat de verwerende partij het attest van het niet hebben van roerende of onroerende activa in Pakistan louter afdoet als een verklaring vanwege haar moeder die niet op de feitelijkheid en waarachtigheid kan worden getoetst, dat het immers niet zomaar een verklaring betreft doch een officiële notariële verklaring op eer zoals geverifieerd en geauthentiseerd door de Pakistaanse overheid. Voorts wijst de verzoekende partij erop dat het 'ten laste zijn' in de zin van artikel 40*bis* van de vreemdelingenwet een feitenkwestie is dewelke op alle mogelijke manieren mag worden bewezen, dat het 'ten laste zijn' een financiële/materiële voorwaarde is. De verzoekende partij wijst erop dat alleen al in België haar ouders op heden reeds gedurende tien maanden instaan voor de volle 100% voor haar onderhoud. Voorts wijst de verzoekende partij naar de website van Kruispunt Migratie-Integratie ter duiding omtrent de praktijk van de Dienst Vreemdelingenzaken en wijst erop dat deze informatie werd gehaald uit overlegmomenten en evaluatie van de praktijken van Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ). De verzoekende partij concludeert dat de verwerende partij aldus blijkt waarde te willen hechten aan criteria zoals leeftijd en eventuele diploma's die men zou hebben. Zij wijst erop dat alwaar de DVZ zo vermoedelijk wenst na te gaan of men in staat is om zichzelf te onderhouden, dit duidelijk in strijd is met de vaste rechtspraak van het Hof van Justitie waaruit blijkt dat het niet van belang is of een familielid potentieel in staat is om zelf in zijn onderhoud te voorzien door betaalde arbeid. De verzoekende partij meent dan ook dat de verwerende partij niet kan gevolgd worden dat de verzoekende partij in het verleden, toen zij verblijfsgerechtigd was in het Verenigd Koninkrijk – een tijd tewerkgesteld was, zodat daarom bezwaarlijk kan gesteld worden dat zij effectief financieel ten laste was of is van de referentiepersoon. Zij vervolgt dat het Hof van Justitie hieromtrent meermaals bevestigde dat het bewijs van het ten laste zijn van een familielid in de zin van de Richtlijn met elk mogelijk passend middel kan worden geleverd door dit familielid. Na het citeren van een passage uit een mededeling van de Commissie, stelt de verzoekende partij dat in deze mededeling ook wordt gewezen op de grotere beoordelingsmarge van de lidstaten bij de vaststelling van criteria voor "andere ten laste komende familieleden" zoals beschreven in artikel 3, 2de lid van de richtlijn, doch dit *in casu* irrelevant is daar niet van toepassing op onderhavig dossier alwaar de verzoekende partij immers een familielid in de zin van artikel 2, 2de lid, c) van de richtlijn uitmaakt. In de mededeling van de Commissie stelt men volgens het verslag van 10 december 2008 ook 'veel problemen met betrekking tot het recht op inreis en verblijf van familieleden uit derde landen en met betrekking tot de documenten die samen met een verblijfsaanvraag moeten worden ingediend, terwijl dat volgens de richtlijn niet nodig is', vast, volgens de verzoekende partij. Zij meent dan ook dat de houding van de verwerende partij *in casu* reeds een gekend oud zeer is, waarbij de verwerende partij persistent weigert zich te confirmeren met de Europese Regelgeving die *in casu* nochtans primeert. Zij wijst erop dat de mededeling verduidelijkt hoe richtlijn 2004/38/EG tot doel heeft om het vrij verkeer van EU-burgers en hun familieleden te vereenvoudigen en uit te breiden, terwijl de richtlijn moet worden uitgelegd en toegepast in overeenstemming met de grondrechten, met name het recht op eerbiediging van het privéleven en van het familie- en gezinsleven, zoals gewaarborgd door het EVRM en zoals vastgelegd in het Handvest van de grondrechten van de EU. In het licht van de heldere voorliggende feituur, met de evenzoveel heldere en talrijke voorliggende stavingstukken, is het volgens de verzoekende partij kennelijk onredelijk

van de verwerende partij om haar het verblijf te weigeren, dit bovendien met bevel om het grondgebied te verlaten, mits de loutere stelling dat zij onvoldoende aantoonst ten laste te zijn van de referentiepersoon gezien zij reeds zelf tewerkgesteld is geweest en bijgevolg zelf over een inkomen beschikt waardoor bezwaarlijk zou kunnen gesteld worden dat zij effectief financieel ten laste is van de referentiepersoon.

3.1.2. In een tweede middel beroept de verzoekende partij zich op de schending van artikel 7.2 en 10 van de Richtlijn 2004/38/EG van 29 april 2004 en artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) *iuncto* de schending van de materiële motiveringsplicht, het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

De verzoekende partij licht haar tweede middel toe als volgt:

“Considerans 5 van de Richtlijn 2004/38/EG stelt dat het recht van alle burgers van de Unie van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten dient, wil het bestaan onder objectieve voorwaarden van vrijheid en waardigheid, ook aan familieleden, ongeacht hun nationaliteit, te worden verleend.

Considerans 8 van de Richtlijn 2004/38/EG verduidelijkt dat om het vrije verkeer van familieleden die niet de nationaliteit van een lidstaat bezitten te vergemakkelijken, vrijstellingen aan inreisvisumplicht te worden voorzien.

Considerans 10 van de Richtlijn 2004/38/EG verduidelijkt hoe men geen onredelijke belasting mag vormen voor het sociaalebijstandstelsel van het land, wat ook duidelijk niet het geval is in casu (intussen na anderhalf jaar verblijf volkomen ten laste van haar Frans kind).

Ook de hoger hieromtrent reeds geciteerde Mededeling van de Commissie aan het Europees Parlement en de Raad van 2 juli 2009 geeft aan hoe deze Richtlijn net de gezinshereniging van EU-burgers en hun familieleden dient te “vereenvoudigen en uit te breiden” waarbij de regelgeving bovendien moet worden “uitgelegd en toegepast in overeenstemming met de grondrechten, met name het recht op eerbiediging van het privé-leven en van het familie- en gezinsleven (...) zoals gewaarborgd door het EVRM en het Handvest van de grondrechten van de EU (zie stuk 6, p. 3).

Overeenkomstig artikel 7.2 van de Richtlijn 2004/38/EG heeft elk familielid van een burger van de Unie (quod in casu volgens artikel 2, c) van de Richtlijn 2004/38/EG) die zelf geen burger van de Unie is een verblijfsrecht voor meer dan drie maanden indien zij de burger van de Unie begeleiden of zich bij hem voegen en deze burger van de Unie (i.c. vader Mohamed BOOTA) voldoet aan de voorwaarden zoals voorzien onder artikel 7.1, a), b) of c).

“2. Het verblijfsrecht van lid 1 strekt zich uit tot familieleden die niet de nationaliteit van een lidstaat bezitten, en die de burger van de Unie begeleiden of zich in het gastland bij hem voegen, en voldoen aan de voorwaarden onder a), b) of c).”

De voorwaarden van artikel 7.1, a), b) en c) van deze Richtlijn stellen dat de burger van de Unie zelf verblijfsgerechtigd is voor meer dan drie maanden indien hij:

a) in het gastland werknemer of zelfstandige is (quod in casu);

b) indien hij voor zichzelf en voor zijn familieleden over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat ze tijdens hun verblijf ten laste komen van het sociaalebijstandstelsel van het gastland (quod in casu), of

c) indien hij student in een erkende onderwijsinstelling is met een voldoende ziektekostenverzekering In casu is aldus zowel aan a) als aan b) voldaan.

Overeenkomstig artikel 7.2 van de Richtlijn is er aldus een verblijfsrecht voor het familielid van een burger van de Unie van zodra men de burger van de unie begeleidt of vervoegt EN de burger van de Unie voldoet aan de voorwaarden onder a), b) of c), quod in casu.

De bestreden beschikking schendt dan ook ten stelligste artikel 7.2 van de Richtlijn 2004/38/EG alwaar immers ontegensprekelijk duidelijk is (en ook niet betwist wordt door verweerder) dat verzoeker zich bij zijn vader Mohamed BOOTA heeft gevoegd te 8380 BRUGGE, Kustlaan 254/101.

Conform alle voorgelegde stukken en de feitelijke situatie zoals gekend aan verweerder is het duidelijk dat verzoeker overeenkomstig de Richtlijn 2004/38/EG, en inzonder artikel 7 en 10 van deze Richtlijn, gerechtigd is op een verblijfsrecht als familielid van een burger van de EU.

Overeenkomstig artikel 10 van de Richtlijn 2004/38/EG wordt het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die niet zelf de nationaliteit van een lidstaat bezitten binnen de zes maanden na datum van indienen van de aanvraag vastgesteld door afgifte van een ‘verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie’. Overeenkomstig artikel 10, lid 2, d) van de Richtlijn mag aan verzoekster als bewijsstukken enkel worden verzocht om de voorlegging van een geldig paspoort (a), een bewijs van

verwantschap (b), een verklaring van inschrijving of bewijs van verblijf in het gastland van de burger van de Unie die zij begeleiden of bij wie zij zichervoegen (c) alsook in de in artikel 2, lid 2, onder c) en d) (quod in casu) bedoelde gevallen, stukken ter staving dat aan de in deze bepalingen bedoelde voorwaarden is voldaan.

Noch min, noch meer.

Pas in punt e) van artikel 10, lid 2 van de Richtlijn wordt gesproken over “een door de bevoegde autoriteiten van het land van oorsprong of herkomst afgegeven document waaruit blijkt dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie, of bij hem inwonen, of vanwege ernstige gezondheidsredenen en persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven” doch dit is enkel voor de gevallen van artikel 3, lid 2, onder a) (quod non in casu).

Verweerder motiveert haar bestreden beslissing dan ook ten onrechte enkel en alleenlijk op het gegeven van het vermeend onvoldoende bewijzen van het “bewijs van onvermogen” van verzoeker. Voor dergelijke eis wordt geen wettelijke basis voorzien bij de aanvraag tot verblijfsmachtiging als familielid van een burger van de Unie in de zin van artikel 2, c) van de Richtlijn, terwijl ook de Commissie reeds de te rigide nationale praktijken aan de kaak stelde (zie Mededeling p. 2, laatste alinea – stuk 6).

Minstens is aldus duidelijk hoe dergelijke uiteindelijk niet in de wet voorziene voorwaarde bezwaarlijk het fundamenteel recht op gezinshereniging in hoofde van verzoekster kan tegenhouden in het licht van de hoger beschreven Europese regelgeving en de wijze waarop deze regelgeving dient te worden gelezen/geïnterpreteerd.

De Richtlijn heeft directe werking, zodat verzoeker en diens vader zich hier op kunnen beroepen.

Verzoeker en zijn ouders hebben recht op de eerbiediging van hun familie- en gezinsleven, overeenkomstig artikel 7 van het Handvest van de grondrechten van de EU en artikel 8 EVRM.

Artikel 8 EVRM vormt geen absolute bescherming van het privé- en familieleven, doch bij afwijking van artikel 8 EVRM dient de afwijking wel degelijk in verhouding te staan met het nagestreefde doel (evenredigheidsbeginsel).

Art. 8 EVRM maakt immers een fundamenteel mensenrecht uit, waarvan slechts zeer beperkt kan van worden afgeweken. Hiertoe stelt artikel 8, lid 2 EVRM:

“Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan m.b.t. de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Bij een vermeende schending van artikel 8 EVRM dient het Hof te onderzoeken of:

- de inmenging van de overheid in het gezinsleven is voorzien in de wet ;
- de inmenging van de overheid in het gezinsleven een legitiem doel dient ;
- de inmenging van de overheid in het gezinsleven noodzakelijk is in een democratische samenleving.

Er dient benadrukt dat deze afwegingen telkenmale specifiek op de concrete casus dienen toegepast te worden, waarbij telkenmale uitdrukkelijk gemotiveerd dient te worden waarom de bewuste inbreuk op artikel 8 EVRM al dan niet noodzakelijk is in een democratische samenleving.

“Een tweede criterium , ook het meest gehanteerde, is dat van de proportionaliteit. Hier is het de essentiële vraag of er een redelijke verhouding bestaat tussen de aantasting van het recht enerzijds en de legitieme doelstelling die nagestreefd wordt anderzijds. Hoe sterker deze laatste is, hoe groter de inbreuk kan zijn. Uiteraard is deze afweging zeer moeilijk, zelfs subjectief. De introductie van het proportionaliteitscriterium heeft voor- en nadelen. Als nadeel beschouwen we de mogelijkheid om op grond ervan grondrechtenvraagstukken terug te brengen tot problemen van belangenafweging. Daarbij wordt dan soms uit het oog verloren dat niet alle belangen gelijkwaardig zijn en dat grondrechtelijke belangen in elke afweging zwaar moeten wegen. (...)

Recentelijk schijnt het Hof een nieuw criterium te hebben geïntroduceerd, met name dat van de subsidiariteit. De overheid dient inbreuken op de rechten van burgers zoveel mogelijk te minimaliseren door alternatieve oplossingen te vergelijken en vervolgens te trachten haar doelen te bereiken ‘in the least onerous way as regards human rights’.

(P. DE HERT, “Artikel 8. Recht op privacy”, in Handboek EVRM, VANDELANOTTE, J. en HAECK, Y. (eds.), Antwerpen, Intersentia, 2004, p. 720)

Op geen enkele wijze toont verweerder aan, laat staan dat hij motiveert, of aan deze proportionaliteitstoets van art. 8 EVRM is voldaan.

Artikel 8 EVRM komt in casu des te meer in het gedrang door het gegeven dat verweerder perfect op de hoogte is van de duurzame samenwoning te 8380 BRUGGE, Kustlaan 254/101, terwijl toch een weigeringsbeslissing MET bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgeleverd.

De bestreden beslissing betreft dan ook een onvoldoende gemotiveerde disproportionele inmenging in het privé- en gezinsleven van verzoeker.”

3.1.3. Omwille van hun inhoudelijke verwevenheid worden de bovenvermelde middelen hieronder gezamenlijk behandeld.

3.1.4. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De Raad wijst er op dat het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Wat het redelijkheidsbeginsel de rechter toestaat, is niet het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.1.5. De aangevoerde schendingen van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel worden onderzocht in het licht van artikelen *40bis juncto* artikel *40ter* van de vreemdelingenwet, waarop de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden is gesteund.

Op grond van artikel *40ter*, eerste lid *juncto* artikel *40bis*, §2, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet worden beschouwd als familielid van een Belg: “(...) *de bloedverwanten in neergaande lijn (...) beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, (...)*”.

3.1.6. De verwerende partij oordeelde dat de verzoekende partij onvoldoende had aangetoond in het verleden ten laste te zijn van de referentiepersoon, dat acht geldstortingen in de afgelopen vijf jaar onvoldoende zijn om aanvaard te worden als afdoende bewijs dat de verzoekende partij voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging financieel ten laste was van de referentiepersoon en dat de verklaring op eer vanwege haar moeder betreffende het niet bezitten van roerende of onroerende activa in Pakistan, niet op zijn feitelijke en waarachtigheid kan worden getoetst zodat dit niet in overweging kan genomen worden als afdoende bewijs van onvermogen alsook dat de verzoekende partij reeds geruime tijd zelf tewerkgesteld is en over een inkomen beschikt en aldus bezwaarlijk kan gesteld worden dat zij effectief financieel ten laste was of is van de referentiepersoon.

3.1.7. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij een aanvraag van een verblijfskaart als familielid van een Belg indiende, met name in functie van gezinshereniging met haar Belgische vader.

De bestreden beslissing tot weigering van verblijf rust op twee motieven. Enerzijds is er een eerste motief gegrond op de vaststelling dat de verzoekende partij onvoldoende heeft aangetoond ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon voor haar komst naar België alsook onvoldoende heeft aangetoond onvermogen te zijn in haar land van herkomst en, anderzijds, is er een tweede motief gegrond op de vaststelling dat de verzoekende partij reeds geruime tijd zelf tewerkgesteld is en over een inkomen beschikt, zodat bezwaarlijk kan gesteld worden dat zij effectief financieel ten laste was of is van de referentiepersoon.

3.1.8. Aangezien de verzoekende partij ouder is dan 21 jaar, zal zij, om aan de door de wet gestelde vereisten te voldoen, het bewijs moeten leveren dat zij ten laste is van de ascendent in functie van wie zij het verblijfsrecht vraagt, *in casu* haar Belgische vader. De eerste vaststelling is een voldoende schragend motief omdat meerderjarige kinderen slechts een verblijfsrecht erkend kunnen zien indien ze materieel worden ondersteund door de Belgische ascendent die in België verblijft omdat ze niet in hun

eigen basisbehoeften kunnen voorzien en die afhankelijkheid reeds bestaat in het land van oorsprong of herkomst. Dit blijkt uit het arrest Reyes van het Hof van Justitie (zaak C-423/12 van 16 januari 2014), waarvan kan worden aangenomen dat de gemachtigde het ook toepasbaar acht op familieleden van Belgische onderdanen en waarin gesteld werd:

“20 In dit verband moet worden vastgesteld dat, wil een rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie als „ten laste” van die burger in de zin van artikel 2, punt 2, sub c, van richtlijn 2004/38 kunnen worden beschouwd, het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid moet worden aangetoond (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 42).

21 Deze afhankelijkheid vloeit voort uit een feitelijke situatie die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de burger van de Unie die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid, of door diens echtgenoot (arrest Jia, reeds aangehaald, punt 35).

22 Om vast te stellen of er sprake is van een dergelijke afhankelijkheid, moet het gastland beoordelen of de rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie, gezien zijn economische en sociale toestand niet in zijn basisbehoeften voorziet. De noodzaak van materiële steun moet in de het land van oorsprong of van herkomst van een dergelijke bloedverwant bestaan op het moment dat hij verzoekt zich bij die burger te mogen voegen (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 37).”

3.1.9. De Raad acht het derhalve niet kennelijk onredelijk dat de gemachtigde de voorwaarde bepaald in artikel 40ter, eerste lid *juncto* artikel 40bis, § 2, 3° van de vreemdelingenwet dat men ten laste moet zijn van de Belgische ascendent die men begeleidt of vervoegt, invult door *in casu* het bewijs te vragen van de descendent dat hij in het verleden, dus voor zijn aankomst in het Rijk, ten laste is van deze Belgische onderdaan.

3.1.10. De Raad benadrukt dat wat betreft het *“ten laste”* zijn van de referentiepersoon, er geen wettelijke bewijsregeling voorhanden is en het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden aldus vrij is. Deze vrije feitenvinding en -appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of de verzoekende partij het bewijs van de voorwaarden levert. Hierop oefent de Raad een marginale wettigheidstoetsing uit.

3.1.11. Om aan te tonen dat zij in het verleden ten laste is geweest van de referentiepersoon, legde de verzoekende partij volgende documenten neer:

- bewijzen van geldtransfers
- verklaring van de moeder van de verzoekende partij

De gemachtigde beoordeelt dit bewijs als volgt: *“Om als ‘ten laste’ te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine.*

Er worden volgende bewijzen voorgelegd:

- bewijzen van geldtransfers van de referentiepersoon naar betrokkene dd. 11.08.2009; 07.01.2010; 11.03.2010; 18.05.2010; 03.08.2010; 02.03.2012; 03.09.2013 en 24.02.2014: uit deze documenten blijkt dat de referentiepersoon de voorbije jaren sporadisch, geld opstuurde naar betrokkene. Slechts 8 geldstortingen in de afgelopen 5 jaar zijn onvoldoende om aanvaard te worden als afdoende bewijs dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging financieel ten laste was van de referentiepersoon.

- verklaring vanwege de moeder van betrokkene waarin zij stelt dat betrokkene geen roerende of onroerende activa en geen eigendommen heeft in Pakistan. Echter, gezien een verklaring op eer niet op zijn feitelijke en waarachtigheid kan getoetst worden, kan deze niet in overweging genomen worden als afdoende bewijs van onvermogen van betrokkene.

Het gegeven dat betrokkene de voorbije jaren af en toe een bedrag ontving vanwege de referentiepersoon, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat hij niet afdoende aantoonde reeds in het land van origine of herkomst financieel ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon. Bovendien heeft hij niet afdoende aangetoond effectief onvermogen te zijn”.

3.1.12. De verzoekende partij meent dat het niet correct is van de verwerende partij het attest van het niet hebben van roerende of onroerende activa in Pakistan louter af te doen als een verklaring vanwege haar moeder die niet op de feitelijke en waarachtigheid kan worden getoetst, dat het immers niet

zomaar een verklaring betreft doch een officiële notariële verklaring op eer zoals geverifieerd en geauthentificeerd door de Pakistaanse overheid.

De Raad stelt vast dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij wel degelijk een stuk voorlegde dat een verklaring op eer van haar moeder betreft. Het door de verzoekende partij aan haar verzoekschrift gevoegde stuk 4, dat aldus het aan de administratieve overheid overgemaakte stuk in het kader van haar aanvraag van 3 december 2014 betreft, vermeldt immers *“Ik, M.N.Z.B., moeder van F.N., (...) verklaar hierbij plechtig en (bevestig) onder eed het volgende: (...)”*. Het feit dat deze ‘verklaring’ eventueel geverifieerd en geauthentificeerd zou zijn door de Pakistaanse overheid duidt er enkel op dat de Pakistaanse overheid geverifieerd heeft of die specifieke verklaring effectief werd afgelegd door de in het attest genoemde persoon, doch niets meer en niets minder. Immers wordt onderaan het desbetreffende document aangegeven dat de *“minister van Buitenlandse zaken (...) niet verantwoordelijk (is) voor de inhoud van de documenten”*. Aldus blijkt geenszins dat de inhoud van de verklaring geverifieerd werd, zodat de gemachtigde op kennelijk redelijke wijze kon stellen dat de verklaring voorgelegd door de verzoekende partij ter ondersteuning van haar aanvraag, een verklaring op eer betreft die niet in overweging kan genomen worden als afdoende bewijs van onvermogen van de verzoekende partij daar een verklaring op eer niet op zijn feitelijke en waarachtigheid kan gecontroleerd worden.

3.1.13. Voorts merkt de Raad op dat de verzoekende partij het motief dat zij niet afdoende aantoonde reeds in het land van origine of herkomst financieel ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon, dat acht geldstortingen in de afgelopen vijf jaar onvoldoende zijn om aanvaard te worden als afdoende bewijs dat zij voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging financieel ten laste was van de referentiepersoon, niet betwist.

3.1.14. Voorts, rekening houdend met de rechtspraak van het Hof waarin wordt gesteld *“de noodzaak van materiële steun moet in de het land van oorsprong of van herkomst van een dergelijke bloedverwant bestaan op het moment dat hij verzoekt zich bij die burger te mogen voegen”* en met het feit dat het niet kennelijk onredelijk is dat de gemachtigde de voorwaarde bepaald in artikel 40ter, eerste lid *juncto* artikel 40bis, §2, 3° van de vreemdelingenwet dat men ten laste moet zijn van de Belgische ascendent die men begeleidt of vervoegt invult door *in casu* het bewijs te vragen van de descendent dat hij in het verleden, dus voor zijn aankomst in het Rijk, ten laste is van deze Belgische onderdaan, is het betoog van de verzoekende partij dat zij sinds september 2014 inwoont bij haar vader en haar ouders reeds maanden voor de volle 100% instaan voor haar onderhoud, niet dienstig nu *in casu* niet afdoende aangetoond werd dat de Belgische referentiepersoon reeds financieel instond voor de verzoekende partij voor haar komst naar België en de bewijzen dat de verzoekende partij onvermogen is in Pakistan niet in overweging kunnen genomen worden als afdoende bewijs daar een verklaring op eer niet op zijn feitelijke en waarachtigheid kan getoetst worden.

In zoverre de verzoekende partij zou menen dat de wet niet voorziet dat zij in het land van herkomst onvermogen diende te zijn en dat er voor het ‘bewijs van onvermogen’ geen wettelijke basis is, wordt gewezen op wat hierboven wordt gesteld inzake het arrest Reyes van het Europees Hof van Justitie en de daaruit volgende interpretatie van het begrip “ten laste”: de voorwaarde opgenomen in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet moet begrepen worden in de zin dat de aanvrager ten laste was van de referentiepersoon in het land van herkomst vooraleer hij naar België kwam (zie ook RvS 12 november 2013, nr. 225.447). Het is dan ook geenszins kennelijk onredelijk dat aan de verzoekende partij gevraagd wordt een bewijs van onvermogen in het land van herkomst voor te leggen, dit om de Dienst Vreemdelingenzaken toe te laten te beoordelen of verzoekende partij gezien haar economische en sociale toestand niet in staat is om in haar basisbehoeften te voorzien. Het bestuur geeft hiermee een redelijke invulling aan de voorwaarde die de wetgever heeft vooropgesteld.

Met haar betoog toont de verzoekende partij aldus niet aan dat zij in het verleden ten laste is geweest van haar Belgische vader.

3.1.15. Betreffende het motief dat gegrond is op de vaststelling dat de verzoekende partij reeds geruime tijd zelf tewerkgesteld is en over een inkomen beschikt zodat bezwaarlijk kan gesteld worden dat zij effectief financieel ten laste was of is van de referentiepersoon, wijst de Raad erop dat dit een overtollig motief betreft. Zoals reeds vastgesteld is het eerste motief, dat hierboven reeds uitvoerig werd besproken, een voldoende schragend motief. De kritiek gericht op dit overtollig motief vermag geen afbreuk te doen aan de wettigheid van de bestreden beslissing.

Ten overvloede wenst de Raad er toch op te wijzen dat de verzoekende partij lijkt uit te gaan van de veronderstelling dat de verwerende partij wijst op het tewerkgesteld zijn en het over een inkomen beschikken in het kader van haar tewerkstelling in het Verenigd Koninkrijk en zij deze vaststellingen aanwendt om na te gaan of de verzoekende partij in staat is om voor zichzelf te zorgen (waarbij de verzoekende partij verwijst naar de website van Kruispunt Migratie-Integratie). Desbetreffend betoogt de verzoekende partij dat uit de rechtspraak van het Hof van Justitie en de Mededeling van de Commissie aan het Europees Parlement en de Raad betreffende richtsnoeren voor een betere omzetting en toepassing van Richtlijn 2004/38, blijkt dat het niet van belang is of een familielid potentieel in staat is om zelf in zijn onderhoud te voorzien door betaalde arbeid, dat dit niet hoeft onderzocht te worden. Hieromtrent kan de Raad er enkel op wijzen dat uit de motieven van de bestreden beslissing duidelijk naar voren komt dat het gaat om een huidige tewerkstelling en inkomen, zoals ook blijkt uit de stukken van het administratief dossier. Hieruit blijkt immers dat de verzoekende partij reeds in 2014 en in de maanden januari, februari, maart, april en mei 2015 tewerkgesteld is in België en een inkomen verwerft. Gelet op het feit dat de verzoekende partij uitgaat van een verkeerde veronderstelling, is haar betoog omtrent de tewerkstelling in het Verenigd Koninkrijk en het onderzoek naar het in staat zijn zelf in onderhoud te voorzien, niet dienstig.

Betreffende de verwijzingen van de verzoekende partij naar de mededeling van de Commissie aan de Raad en het Europees Parlement betreffende richtsnoeren voor de toepassing van Richtlijn 2003/86/EG inzake het recht op gezinshereniging van 3 april 2014, wordt nog opgemerkt dat een dergelijke mededeling geen juridische norm is waaraan de Raad een toetsing dient door te voeren.

3.1.16. De uiteenzetting van verzoekende partij laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt.

Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwt en het dispositief van deze beslissing kan de verzoekende partij ook niet worden gevolgd waar zij stelt dat het redelijkheidsbeginsel werd geschonden (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

In de mate de verzoekende partij een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aanvoert, laat zij na concreet aan te duiden met welke elementen werd nagelaten rekening te houden bij het nemen van de beslissing. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aannemelijk gemaakt.

3.1.17. Betreffende de aangevoerde schending van artikel 7.2 en 10 van de Richtlijn 2004/38/EG, wijst de Raad er op dat het Hof van Justitie geoordeeld heeft dat de richtlijn 2004/38/EG, niet van toepassing is op staatsburgers van derde landen die om een verblijfsrecht verzoeken om zich te voegen bij hun familieleden die burgers van de Unie zijn, die nimmer gebruik hebben gemaakt van hun recht op vrij verkeer en steeds hebben verbleven in de lidstaat waarvan zij de nationaliteit bezitten (HvJ 15 november 2011, C-256/11, Dereci t. Bundesministerium für Inneres). Het staat niet ter discussie dat de verzoekende partij een aanvraag om tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk toegelaten te worden, indiende in functie van haar Belgische vader. Er blijkt niet uit het administratief dossier dat hij heeft gebruik gemaakt van zijn recht op vrij verkeer. Hij moet als een statische Unieburger worden beschouwd. De verzoekende partij kan, bij gebreke aan een "intracommunautair aspect" in beginsel dan ook niet dienstig verwijzen naar het Unierecht. Enkel wanneer een door de Belgische wetgever voorziene regeling tot gevolg zou hebben dat de burger van de Unie, in *casu* de Belgische referentiepersoon van de verzoekende partij, met name haar vader, *"het effectieve genot wordt ontzegd van de belangrijkste aan de status van burger van de Unie verbonden rechten of de uitoefening wordt belemmerd van haar recht om vrij te reizen en te verblijven op het grondgebied van de lidstaten"* dient het Unierecht, in een puur nationale context, toch te primeren (HvJ van 5 mei 2011, C-434/09 McCarthy t. Secretary of State for the Home Department). In voorliggende zaak wordt door de verzoekende partij niet aangetoond dat de toepassing van artikel 40ter van de vreemdelingenwet tot gevolg heeft dat haar Belgische referentiepersoon niet zou kunnen genieten van de belangrijkste aan de status van burger van de Unie verbonden rechten en evenmin blijkt dat de toepassing van voormelde wetsbepaling tot gevolg heeft dat de uitoefening van haar recht om vrij te reizen en te verblijven op het grondgebied van de lidstaten wordt belemmerd.

Geheel ten overvloede wijst de Raad er nog op dat de verzoekende partij met haar betoog dat artikel 7.2. van de richtlijn 2004/38 geschonden is daar deze bepaling stelt dat er een verblijfsrecht is voor het familielid van een burger van de Unie van zodra men de burger van de Unie begeleidt of vervoegt en de burger van de Unie voldoet aan de voorwaarden onder a), b) of c), *quod in casu*, en *in casu* ontegensprekelijk blijkt dat zij zich bij haar vader gevoegd op diens adres, eraan voorbij voorbijgaat dat de voornoemde richtlijn bepaalt in artikel 2, lid 2, c) dat voor de toepassing van deze richtlijn onder familielid wordt verstaan “*de rechtstreekse bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder b), beneden de leeftijd van 21 jaar of die te hunnen laste zijn;*”. Ook bij de verwijzing naar artikel 10, lid 2 van de richtlijn 2004/38 gaat de verzoekende partij er aan voorbij dat als bewijsstukken mag worden verzocht, in de in artikel 2, lid 2, onder c) en d), bedoelde gevallen, om stukken ter staving dat aan de in deze bepalingen bedoelde voorwaarden is voldaan.

3.1.18. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen gezins- en privéleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden. Te dezen merkt de Raad op dat de verzoekende partij een zeer summier betoog houdt dat evenwel niet volstaat om op voldoende nauwkeurige wijze een schending van artikel 8 van het EVRM aannemelijk te maken, zoals hierna blijkt.

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘*familie- en gezinsleven*’ noch het begrip “*privéleven*”. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Het begrip ‘*privéleven*’ wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

3.1.19. Daargelaten de vraag of de verzoekende partij een beschermingswaardig privé- en gezinsleven aantoonde in de zin van artikel 8 van het EVRM, herinnert de Raad er aan dat artikel 8 van het EVRM erop gericht is om het individu te beschermen tegen een willekeurige overheidsinmenging in het privé- en gezinsleven. Evenwel benadrukt de Raad dat het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven niet absoluut is.

Betreft het een situatie van eerste toelating, wat hier het geval is aangezien de verzoekende partij een aanvraag indiende van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie en er haar geen bestaand verblijfsrecht werd ontnomen, dan moet volgens het EHRM worden onderzocht of er een

positieve verplichting is voor de staat om het recht op gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut v. Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de *'fair balance'*-toets, dit is een billijke afweging. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er een schending van artikel 8, eerste lid van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees v. Verenigd Koninkrijk, § 37).

De omvang van de positieve verplichtingen die op de staat rusten is afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan het voorliggend individueel geval. In het kader van een billijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken bij verwijdering naar het land van bestemming, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, par. 70). Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezins- en privéleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezins- en privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM (zie EHRM 14 februari 2012, nr. 26940/10, Antwi e.a. v. Noorwegen, par. 89).

De Raad benadrukt dat het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven niet absoluut is. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

3.1.20. Wanneer er een aanvraag van een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie wordt ingediend, houdt dit in dat de betrokkene *in casu* dient aan te tonen dat hij als meerderjarige descendent ten laste is van de burger van de Unie. Uit de bestreden beslissing blijkt dat werd beslist dat de verzoekende partij niet voldoet aan de vereiste wettelijke verblijfsvoorwaarden in het kader van haar aanvraag van een verblijfskaart.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij zich grotendeels beperkt tot een theoretisch betoog, waarbij gesteld wordt dat zij en haar ouders recht hebben op eerbiediging van hun familie- en gezinsleven, dat de verwerende partij niet aantoont, laat staan motiveert, of aan de proportionaliteitstoets van artikel 8 van het EVRM is voldaan en dat artikel 8 van het EVRM in het gedrang komt door het gegeven dat de verwerende partij perfect op de hoogte is van de duurzame samenwoning.

De loutere omstandigheid dat de verzoekende partij in België in illegaal verblijf een privé- en familieleven onderhoudt, vormt op zich geen hinderpaal om dit privé- en familieleven elders of in het land van herkomst verder te zetten. De stelling dat zij samenwoont met haar ouders, doet geen afbreuk aan voorgaande vaststelling. De verzoekende partij meent dat de bestreden beslissing disproportioneel is, maar zij blijft in gebreke om onoverkomelijke hinderpalen aan te voeren voor het leiden en het verder zetten van haar privé- en familieleven in haar land van herkomst of elders.

3.1.21. De verzoekende partij toont met haar summier betoog niet aan dat er sprake is van een disproportionaliteit tussen haar belangen enerzijds, die *in se* erin bestaan om met haar ouders in België te verblijven hoewel niet voldaan is aan de vereiste voorwaarden voor gezinshereniging, en de belangen van de Belgische staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering anderzijds.

3.1.22. Bovendien wordt opgemerkt dat in zoverre de verzoekende partij de mening lijkt toegedaan dat artikel 8 van het EVRM een motiveringsplicht inhoudt, dit niet kan afgeleid worden uit dit verdragsartikel en de verzoekende partij maakt dit ook niet aannemelijk. In zoverre de verzoekende partij van mening lijkt te zijn dat artikel 8 van het EVRM zou vereisen dat uit de motieven van de bestreden beslissing moet blijken dat de overheid tot een onderzoek van de eventuele schending van artikel 8 van het EVRM is overgegaan of tot een belangenafweging met betrekking tot de privébelangen conform artikel 8 van het EVRM, kan zij niet gevolgd worden. Het volstaat dat de overheid dit impliciet heeft gedaan. Artikel 8 van het EVRM omvat geen dergelijke motiveringsplicht.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het eerste en tweede middel zijn, in de mate ze ontvankelijk zijn, ongegrond.

3.2. In een derde middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van artikel 52, §4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit) *iuncto* de materiële motiveringsplicht en het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

De verzoekende partij stelt dat dit derde middel enkel gericht is tegen het *in casu* bestreden bevel om het grondgebied te verlaten.

3.2.1. De verzoekende partij zet haar derde middel als volgt uiteen:

“Dit derde middel richt zich louter tot het bevel om het grondgebied te verlaten zoals inherent gekoppeld aan/opgenomen in de enkelvoudige beslissing middels “bijlage 20” dewelke evenwel dubbele draagwijdte heeft: weigering verblijf van meer dan drie maanden én bevel om het grondgebied te verlaten.

Om proces- economische redenen heeft verzoeker het recht om deze bijlage 20 middels één enkel samengesteld beroep aan te vechten. Overeenkomstig considerans 25 van de Richtlijn 2004/38/EG moet worden voorzien in een hoog beschermingsniveau van de rechten van de burger van de Unie en zijn familieleden in geval van weigering van verblijf. Opdat er geen overdreven formalisme zou primeren op de bescherming van de grondrechten van de familieleden van de burger van de Unie kan niet vereist of verwacht worden dat men meermaals een beroep dient aan te tekenen en bijgevolg meermaals een rolrecht en een ongelofelijke administratieve rompslomp zou moeten doorstaan om uiteindelijk één enkele “bijlage 20” in rechte aan te vechten.

Ook de Raad volgt dit principe door in één enkel (verbrekings)arrest zowel tot de verbreking van de weigering van verblijf voor meer dan drie maanden als de verbreking van het bevel om het grondgebied te verlaten zoals hieraan gekoppeld binnen dezelfde “bijlage 20” te oordelen (zie o.a. RvV 21 augustus 2014, nr. 128.192 inzake een gegrond beroep tegen een “bijlage 20” met bevel om het grondgebied te verlaten).

De bestreden beslissing stelt inzake het bevel om het grondgebied te verlaten zoals gekoppeld aan de bijlage 20:

“wettelijke basis: artikel 7, §1, 2° van de wet van 15.12.1980:legaal verblijf in België is verstreken.”

Een BGV, ook als onderdeel van een bijlage 20, vereist een eigen wettelijke basis en eigen daadkrachtige motivering (in feite en in rechte) ter ondersteuning.

Artikel 52, §4, vijfde lid van het KB van 8 oktober 1981 houdt immers een discretionaire en geen gebonden bevoegdheid in, in hoofde van de Belgische staat. De wet stelt immers uitdrukkelijk dat een “model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat” wordt afgeleverd aan het familielid van de burger van de Unie.

Er kan dan ook perfect rechtsgeldig een bijlage 20 inhoudende weigeringsbeslissing zonder BGV worden afgeleverd (wat in de praktijk – zeker in het verleden – ook een courant gebruik is/was ter vrijwaring van de familie/gezinsbelangen, rekening houdende met artikel 8 EVRM). Het woord “desgevallend” uit art. 52, §4, 5e lid van het KB wijst uitdrukkelijk op een mogelijkheid en niet op een automatisme/verplichting om een BGV af te geven (zie RvS 19 juli 2012, nrs. 220.339 en 220.340; RvS 24 oktober 2012, nr. 221.165).

De motiveringsplicht zoals neergeschreven in art. 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Deze artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te

nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

Er kan evident niet volstaan voor verweerder dat eenvoudigweg naar artikel 7 Vw worden verwezen, zonder welkdanige motivatie inzake de juridische (en in casu gezien art. 8 EVRM) ook feitelijke overwegingen. Artikel 8 behelst het recht op gezinsleven en verbod op onwettige of disproportionele inmenging in dit gezinsleven.

Bovenvermelde internationale verdragsbepalingen werden overeenkomstig artikel 74/13 Vw. ook in de Vreemdelingenwet verankerd, waarbij de minister of zijn gemachtigde rekening dient te houden met het gezins- en familieleven. De motivatieplicht houdt in dat minstens kan worden vastgesteld dat met dit gezins- en familieleven rekening werd gehouden bij de individuele beoordeling van de discretionaire bevoegdheid van verweerder om al dan niet een bevel om het grondgebied te verlaten te koppelen aan de genomen weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

Zelfs indien artikel 74/13 Vw. geen uitdrukkelijke woordelijke motiveringsverplichting incorporeert, moet minstens wel uit de beslissing kunnen blijken dat hiermee rekening werd gehouden.

“In elk geval kan het bestuur nadien ter verdediging niet alsnog elementen aanvoeren die niet in de bestreden beslissing werden vermeld. In die zin draagt de overheid het risico. Zijn er hogere belangen in het spel, dan kan ze best zorgen voor een afdoende motivering, op straffe van onwettigheid van haar beslissing.”

(V. VEREECKE, ‘Een ruimer wettigheidstoezicht op vrijheidsberoving van vreemdelingen’, in T.Vreemd. 2013, p. 327, noot 81).

Geen BGV mag worden afgeleverd wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen die directe werking hebben, waaronder het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (EVRM) (zie o.a. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948 en RvV 27 december 2013, nr. 116.432).

“Er mag geen bevel om het grondgebied te verlaten worden gegeven wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het EVRM (cfr. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948). Dit blijkt ook uit het gestelde in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.”

(RvV 4 februari 2013, nr. 96.569)

“Het feit dat de verweerder in uitvoering van de Vreemdelingenwet in welbepaalde gevallen slechts over een gebonden bevoegdheid beschikt met betrekking tot het uitvoeren van een bevel om het grondgebied te verlaten, neemt niet weg dat ook in deze gevallen een bevel om het grondgebied te verlaten een schending kan uitmaken van een bepaling van het EVRM. Het EVRM primeert op de Vreemdelingenwet en de Raad dient dan ook in het kader van onderliggende procedure de gegrondheid te onderzoeken van de middelen die gestoeld worden op een schending van bepalingen van het EVRM.”

(RvV nr. 116.432 van 27 december 2013)

Ook op dit punt wordt aldus minstens de motivatieplicht in deze geschonden, zodat een verbreking van de bestreden beslissing zich opdringt. ”

3.2.2. De verzoekende partij kan gevolgd worden waar zij stelt dat het bevel om het grondgebied te verlaten een eigen wettelijke basis vereist alsook een eigen draagkrachtige motivering ter ondersteuning, dat artikel 52, §4, vijfde lid van het vreemdelingenbesluit geen gebonden bevoegdheid inhoudt in hoofde van de Belgische staat gelet op de term ‘desgevallend’ en dat ook perfect een bijlage 20 inhoudende een weigeringsbeslissing kan worden afgeleverd zonder een bevel om het grondgebied te verlaten.

De Raad merkt immers op dat wanneer een vreemdeling verzoekt om, in toepassing van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet *juncto* artikel 40ter van de vreemdelingenwet, tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk te worden toegelaten, het aan de gemachtigde toekomt om na te gaan of de betrokken vreemdeling aan de in deze wetsbepaling gestelde voorwaarden voldoet. Indien de gemachtigde vaststelt dat dit niet het geval is dan kan hij ten aanzien van deze vreemdeling een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden nemen. De vaststelling dat een vreemdeling niet over een recht op verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie beschikt of dat hij naliert aan te tonen dat hij over een dergelijk recht op verblijf beschikt, leidt niet automatisch tot de vaststelling dat deze vreemdeling zich op onwettige wijze in het Rijk bevindt. Het is immers mogelijk dat deze vreemdeling op een andere grond tot een verblijf in het Rijk werd gemachtigd of dat hij tijdens de behandeling van een andere aanvraag (asiel, medische redenen...) tijdelijk in het Rijk kan verblijven. Wanneer de verwerende partij constateert dat een vreemdeling geen recht op verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie kan laten gelden, komt het aan haar toe aanvullend te onderzoeken of de betrokken vreemdeling al dan niet onwettig in

het Rijk verblijft zodat zij desgevallend dient over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

De Raad wijst er tevens op dat een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden en een bevel om het grondgebied te verlaten ook verschillende rechtsgevolgen hebben. Een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden heeft louter tot gevolg dat een vreemdeling geen dusdanig recht op verblijf kan laten gelden en eventueel zal dienen terug te vallen op zijn vroegere verblijfstoestand. Een bevel om het grondgebied te verlaten heeft tot gevolg dat een vreemdeling het grondgebied dient te verlaten en kan desgevallend als basis dienen voor een gedwongen terugleiding naar de grens en een administratieve vrijheidsberoving.

Gelet enerzijds op het feit dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten de toetsing aan verschillende wetsbepalingen en dus een afzonderlijk onderzoek en een afzonderlijke juridische grondslag vereisen en anderzijds dat deze beslissingen onderscheiden rechtsgevolgen hebben, moet worden geconcludeerd dat het van elkaar te onderscheiden rechtshandelingen zijn, die elk op eigen gronden kunnen worden aangevochten bij de Raad.

De bepalingen van artikel 52, § 4, vijfde lid van het vreemdelingenbesluit dat wanneer de bevoegde minister of zijn gemachtigde een recht op verblijf niet erkent, hij de betrokken vreemdeling hiervan in kennis dient te stellen middels *“een document overeenkomstig het model van bijlage 20”* dat *“desgevallend”* ook een bevel om het grondgebied te verlaten bevat, enkel toelaten te besluiten dat twee beslissingen in één akte van kennisgeving kunnen worden opgenomen. Wanneer twee beslissingen samen worden betekend, dan kan hieruit echter niet worden geconcludeerd dat het niet langer twee afzonderlijke beslissingen zijn (in dezelfde zin: RvS 23 januari 2014, nrs. 226.183 tot en met 226.185; RvS 15 januari 2014, nr. 226.065).

De verblijfsweigering enerzijds en het bevel om het grondgebied te verlaten anderzijds, vormen twee verschillende negotia die echter middels één instrumentum – de bijlage 20 – worden ter kennis gebracht.

3.2.3. De verzoekende partij betoogt dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen de overheid verplichten in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op afdoende wijze, dat er evident niet kan worden volstaan met een eenvoudige verwijzing naar artikel 7 van de vreemdelingenwet, zonder een motivering inzake de juridische, *in casu* artikel 8 van het EVRM, en de feitelijke overwegingen. De verzoekende partij wijst erop dat in artikel 8 van het EVRM het recht op een gezinsleven en verbod op onwettige of disproportionele inmenging in dit gezinsleven wordt voorzien. Daarnaast wijst de verzoekende partij erop dat bovenvermelde internationale bepaling overeenkomstig artikel 74/13 van de vreemdelingenwet ook verankerd is in de vreemdelingenwet, waarbij de gemachtigde rekening moet houden met het gezins- en familieleven, dat de motiveringsplicht minstens inhoudt dat bij de individuele beoordeling van de discretionaire bevoegdheid van de verwerende partij om al dan niet een bevel om het grondgebied te koppelen aan de genomen weigering van verblijf van meer dan drie maanden rekening werd gehouden met het gezins- en familieleven, dat zelfs indien artikel 74/13 van de vreemdelingenwet geen uitdrukkelijke motiveringsplicht inhoudt, minstens uit de bestreden beslissing moet blijken dat hiermee rekening werd gehouden, dat geen bevel mag afgeleverd worden dat in strijd zou zijn met het EVRM.

3.2.4. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een *“afdoende”* wijze. Het begrip *“afdoende”* impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan zij is genomen.

De beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten wordt *in casu* in de 'bijlage 20' als volgt gemotiveerd: "Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis: artikel 7, §1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken."

De Raad merkt op dat de bestreden beslissing houdende het bevel om het grondgebied te verlaten aldus is gesteund op artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet waarbij wordt gemotiveerd dat het legaal verblijf van de verzoekende partij in België is verstreken. Deze feitelijke vaststelling wordt door de verzoekende partij niet betwist en vindt steun in het administratief dossier. De vaststelling dat de verzoekende partij niet langer over een legaal verblijf in België beschikt is een voldoende determinerend motief om op basis van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, het onregelmatig verblijf van de verzoekende partij vast te stellen en te schragen.

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van de formele motiveringsplicht wordt derhalve niet aangetoond.

3.2.5. In zoverre het verdere betoog van de verzoekende partij verbonden is met artikel 8 van het EVRM en artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, merkt de Raad op dat noch artikel 8 van het EVRM, noch artikel 74/13 van de vreemdelingenwet een uitdrukkelijke motiveringsplicht bevat. De Raad gaat als annulatierechter wel na of de gemachtigde *in casu* is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens van de zaak, of hij die correct heeft beoordeeld en of hij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot zijn beslissing is gekomen (RvS 29 juni 2010, nr. 205 942; RvS 22 juli 2013, nr. 224 386).

De verzoekende partij kan bezwaarlijk voorhouden dat bij het nemen van het bevel om het grondgebied te verlaten onvoldoende rekening zou zijn gehouden met haar gezinsleven. Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt immers genomen volgend op en ter kennis gebracht door middel van hetzelfde instrumentum als een beslissing waarbij werd vastgesteld dat de verzoekende partij niet aan de wettelijke voorwaarden voldeed om een verblijfsrecht te kunnen genieten in functie van haar Belgische ascendent. Deze beslissing is precies gestoeld op de vaststelling dat zij geen recht op verblijf kan genieten op basis van haar beweerde gezinsleven omdat zij als meerderjarige zoon op onvoldoende wijze een band van afhankelijkheid had aangetoond met haar vader.

3.2.6. Een schending van de door de verzoekende partij aangevoerde bepalingen en beginselen wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het derde middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee oktober tweeduizend vijftien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER